

متن پرسش

سلام استاد: نظرتون در باره این مطلب چیه؟ ابتدال دین: چرا قرآن می‌فرماید وای به حال نمازگزاران؟ خداوند در قرآن هیچ‌گاه نفرموده است وای به حال بی‌حجابان، وای به حال بی‌نمازان، وای به حال روزه‌خواران، وای به حال به حج نرفتگان. اما فرموده وای به حال نمازگزاران: «وای بر نمازگزاران، کسانی که روز جزا را انکار می‌کنند، وای بر نمازگزاران، کسانی که یتیم‌نوازی نمی‌کنند، وای بر نمازگزاران، کسانی که از فقرا دستگیری نمی‌کنند، وای بر نمازگزاران، کسانی که ریا می‌کنند» (ماعون / ۱-۶). فکر می‌کنید چرا خداوند این چنین نمازگزاران را نهیب زده است؟ مگر می‌شود کسی نماز بخواند اما مورد عتاب خداوند قرار بگیرد؟ مگر می‌شود کسی نماز بخواند اما روز جزا را انکار کند؟ قاعدتاً نمازگزار کسی است که روز جزا را پذیرفته است زیرا لازمه نماز خواندن، پذیرش دین اسلام و لازمه مسلمانان باور داشتن به زندگی پس از مرگ است؛ و لازمه باور داشتن به زندگی پس از مرگ اجتناب از زشتی‌ها و رذائل اخلاقی و التزام به خوبی‌ها و فضائل اخلاقی است. به همین خاطر خداوند می‌فرماید: «نماز انسان را از کار زشت و ناپسند بازمی‌دارد» (عنکبوت / ۴۵). حال در نظر بگیرید کسانی نماز بخوانند و در عین حال مرتکب دروغ، دغل، ظلم، ستم، اتهام ناروا، ریا، دورویی، قضاوت ناعادلانه، بی‌رحمی، بی‌عدالتی و تبعیض گردند؛ نماز بخوانند و عامل رواج فقر در جامعه باشند؛ نماز بخوانند و به مخالفان خود تهمت بزنند؛ نماز بخوانند و به زندانی خود ظلم کنند؛ نماز بخوانند و حقوق اولیه مردم را زیر پا بگذارند؛ نماز بخوانند و مکرر دروغ بگویند؛ نماز بخوانند و مسئولیتی را قبول کنند که تخصص و شایستگی آن را ندارند؛ نماز بخوانند و اصول اخلاقی را به نفع حفظ وضعیت موجود زیر پا بگذارند؛ نماز بخوانند و فقر مردم را که خود مسبب آن هستند به بی‌حجابی دختران حواله دهند؛ نماز بخوانند و ظالمانه بازجویی کنند؛ نماز بخوانند و مانع شکنجه نشوند؛ نماز بخوانند و کم‌سوادان و غیرمتخصصان را بر باسوادان و متخصصان اولویت دهند. چنین نمازگزارانی حتی اگر به زبان روز جزا را انکار نکنند در عمل منکر آن هستند. آنها نه تنها اعتقادی به روز جزا ندارند بلکه دین خدا را به ابتدال کشانده‌اند زیرا با نمازخواندن خود مدعی دینداری هستند و نماد دینداری به شمار می‌روند اما با عملکرد خود دیگران را از دینداری بیزار می‌کنند. زشتی کار اینها بسیار بیشتر از کسانی است که مرتکب همین اعمال می‌شوند ولی نماز نمی‌خوانند زیرا آنها ادعای دینداری ندارند و نماد دین به شمار نمی‌روند. پس وای بر نمازگزارانی که نمازش او را از بی‌عدالتی، دروغ‌گویی، فریب و قساوت باز نمی‌دارد؛ وای بر نمازگزارانی که عملکردش نافی روز جزاست؛ وای بر نمازگزارانی که ظلم می‌کند؛ وای بر نمازگزارانی که در مواجهه با هم‌نوع رحم ندارد؛ وای بر نمازگزارانی که تهمت بر مخالفان خود را روا می‌داند؛ وای بر نمازگزارانی که ریاکارانه نماز می‌خواند؛ وای

بر نمازگزاری که در جایگاهی می‌نشیند که شایستگی آن را ندارد؛ و در یک کلام وای بر نمازگزاری که دین خدا را به ابتذال کشانده است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. سخن درستی است. آری! شأن انسانی که مفتخر به نیایش با پروردگار عالم شده، آن است که نمونه‌ای باشد برای سایر انسان‌ها، نه آن که نماز او و عباداتش عاملی گردد مثل تنگ‌نظری‌ها و دنیاپرستی‌ها. به گفته جناب مولوی: «گر تو قرآن بدین نمط خوانی/ ببری رونق مسلمانی» ۲. البته اگر فرمود: «ویلٌ للمصلین» چون موضوع، موضوع مصلین و نمازگزاران بوده، نه این که بخواهد مثلاً روزه‌خواران را تبرئه کند. موفق باشید